

Meie Mats

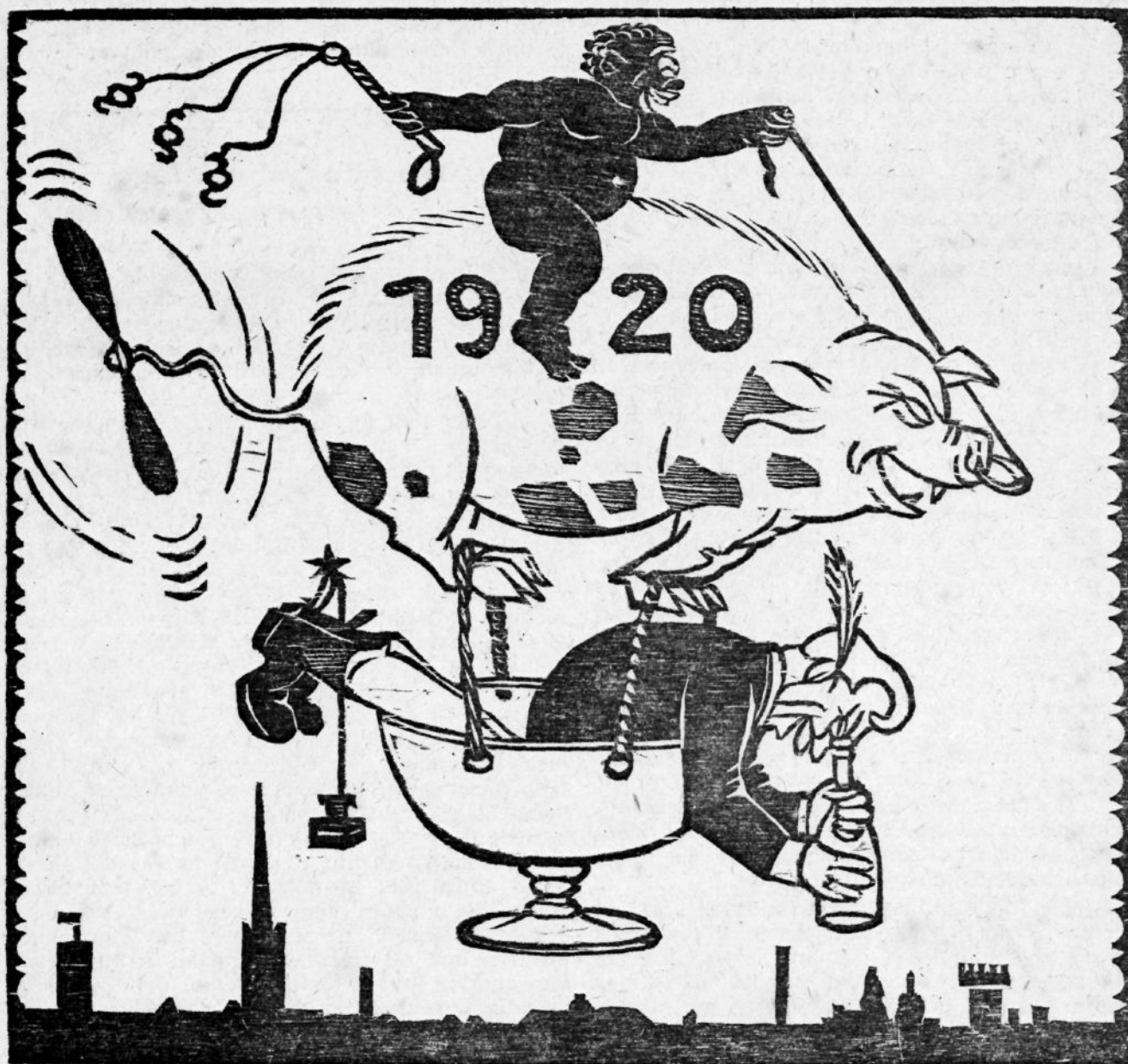
Toimetuse ja talituse asub Harju tän. 46/15.

Nr. 46. (228)

Laupäeval, 3. jaanuaril 1920.

Nr. 46. (228)

Head Uut aastat!

Järgmisel „Meie Matsil“ on seinakalender kaasas.

Enne pidu olid jutud käimas, et see suurepäraliselt ettevalmistatud pidu nurja minewat, sest salkkond Eesti noorimehi, olla kodanlasi ja kadakaid wäljawilistada lubanud, aga sellest obstruktsioonist ei tulnud midagi wälja.

Pidule oli kõik peenem Wõru seltskond ilmunud. Igal pool kõlas Saksa ja Wene keel. Foiee oli suurepäraliselt ehitud: aknate ees Persia tepichid, seinad rikkalikult dekoreeritud, ilma Eesti wärwideta; suure laua peal, mis üle foiee ulatas, kõiksugu delikatessid, pränikutest ja tordist majakesed, suhkrust naiste kujud . . . Kallis serwiis ja — perekonna kappidest toodud, wanahöbe kannud ja waasid. Oli -- mõnus olemine.

„Nunc est bibendum,
nunc pede altero pulsanda tellus!“

hüüdis haritud linakaupmees Kirwes klaasi tõstes. . . Wallatud noored mehed, laua juures istudes, seadsid omad toolid nii, et teenijad prouakesed toolileeni ja seina wahelt waewalt läbi pääsesid, kus juures neid salajatest kohtadest näpistati, mille peale prouakesed soojalt naeratasid, ergutaw muigatus huultel . . .

Siin olid kadakud kõik oma jõu mobiliseerinud ja see paistis igas kui wäheasjas demonstratiivselt wälja. Mina küsisin eneselt, kas tõesti Eesti poisid selle mobilisatsiooni nii läbi lasewad, ilma et nad selle peale reageeriks? Oli küll wahel, kui Saksa keele lärm wäga suureks muutus, mõne Kalewlase energilist hüüet kuulda: „Mis kurradi Saksa keel see on! Meie ei taha seda kuulda!“ Aga, see jäi hüüdjaks hääleks kõrbes. Oli ka teisi põhjusi: 1) kõik see sissesead ja luksus mõjus rusuwalt lihtsa eestlase peale, imponeeris. 2) juba pidu algusel said isamaaliselt mõtlejad poisid eksitusesse wiidud, sest ülemalnimetatud kakelusest, kus üks gentleman surnud waresega teisele pähe tagus, arwasid nemad, et siin osawate wõistlejatega tegemist on ja jätsid obstruktsiooni nende hooleks. 3) Kui juba pidu täies hoos ja Mozarti Fantasia kahe härmoonikuga ette kanti, kuulduis saalis wile. Kohe tõusis üks „intelligent“ üles ja käratas: „Wait!“ Ja sai waikus. Niisugune oli lugu.

Pidu läks läbi, nagu harilikult. Iseäranis meeldis Mendelssoni kwartett, mis kaks Juudi prouat — nelja häälega atte kandsid ja mille järele õhuaknad lahti — tulid teha . . .

Siiski kartsid tegelased midagi, sest — äkitselt jäi üks näitlejatest haigeiks, eeskawas lubatud tükk pidi wälja jääma. Tähtis tegelane, linakaupmees oli selle üle natuke närwiline, pidas aru, kudas rahwast waigistada, kui näit.; sõdurid nurisema hakkawad. Auwäärt linasaks pahandas näitlejanna üle, tsiteeris isegi „Faustist“ salmi:

„Ich weiss, wie man den Geist des Volks ver-
söhnt,
Doch so verlegen bin ich nie gewesen. . .“

ja läks näitelawale publikumilt wabandust paluma, et näitemäng wälja jääb. Kirwes rääkis nii:

„Austet pidulise, ma pea teid wabanduse eest palleme, et üits näitleja om unpässig ja meie oleme sunniku, näitemängu äralaskma. Meie laseme Dr. Luciferi selle preili läbi kaede ja paneme aiguse tunnistuse saali üles, millest kogudus näeb, et meie kedagi pettan ei ole ja asi tõeste nõnda om. Meie wõis küll ilma selle preilita kah näitemängu ette kanda, aga paremb om — mitte midagi mängi, kui — sitaste mängil!“

Kõne sai rahwa poolt elawa plaginaga wastu wõetud ja kõik oli kõige paremas korras.

Mobilisatsioon lõppes hästi, ilma mingisuguse skandaalita, sest rahwast oli nii palju, et joobnutel ei olnud ruumi maha kukkuda.

Siimu Juhani unenägu.

A. Sakalaya wanaaasta õhtune jutustus.

Oli uueaasta-laupäewa õhtu. Siimu Juhani istus piipu imedes üsna ihuüksinda ähmases talutoas, mille keskkoha walgustas waewaselt peenikene raswaküünel. Pererahwas olid kõik kirikusse õhtusele jumalateenistusele läinud ja nii oli Juhani, kes ütles, et tema papi plära kuulata ei tahtwat, üksinda koju jäänud.

Toas tundus heinalõhna. Juhani wõttis laualolewast kapast hea söömu keswamärga, toppis siis piibu „pinutagusega“ täis ja jäi, juba ennegi lämmatawasse atmosfääri mehiseid „halli“ saates, mõtisklema. Terwe läbielatud aasta lendas ta silme eest mööda ja enesega rahulolewalt tunnistas ta, kudas tal see aasta kõik hästi läinud, ning ta ei mitte millegist kahju saanud. Mälestused weetlesid teda ja ta hakkas üksikasjalisemalt läinud aasta juhtumisisse waiwuma. Ta tuletas meelde, kudas ta, kui täitsa terve mees, „pisikest kawalust“ pruukides wäeteenistuse-komisjonist „walge“ wälja tõi ja misuguste aunimedega ta sel puhul wastuwõtjaid omas südames oli tituleerinud . . . Siis tuli talle meelde, kudas hobuste rekwiisitsiooni puhul tema kahekümnetuhandeline täkk kõlbmataks tunnistati, sest et ta lonkas. Juhani teadis küll, et see lonkamine liig sügawalt kabjasse löödud naela tõttu tuli, sest ta oli ju ise selle naela sinna löönud, kuid egas ta seda wastuwõtjatele seletama läinud. . . Sõjawäele liha rekwiireerimise puhul oli Juhaniil parajasti mullikas ära kärwanud; Juhani tõmbas temal naha maha ja wiis koolnu tapetud looma pähe wastuwõtte kohta. . . Raha küll on alles praegugi saamata, kuid noh, ega see kaduma jää! . . . Ja kui wilja rekwiireerimine oli, wiis Juhani wilja, mis tal põllul wihma käes kaswama oli läinud ja millele ta weel rohkesti igasugu „surrogaate“ juurde lisas. . . Ja nii sai Juhani iga asjaga hak-

kama, ning igas tükis veel aina kasu, kuna teised sõjaaja üle hädaldasid ja nutsid . . .

Juhani mõttelõng katkes, sest piip oli ära-kustunud. Juhan pani tühja piibu lauale ja läks ning weeretas parsilt suure, tündrisarnase nõu olla. Nüüd kattis ta aknad hoolega kinni ja pani ukсед haaki; weeretas siis tunni tulele lähemale ja hakkas tünnikaan pealt ära kiskuma. Esimesena tuli nähtawale kord puusüsi, mis Juhani ära wõttis; nende alt ilmus suur kiwi, mille Juhani ka wälja käkerdas, ja need, mis nüüd sellele „warandusele“ järgnesid, olid — krabisewad sajamargalised, ehk Juhani keeles „raudjad“ . . . Ta tõi neid suure sületäie tünnist nähtawale, kuni wiimaks sõrmed ost-markadesse ja tsaarirubladesse puutusid; siis jättis ta wäljalaidimise järele.

Nüüd waatas ta ukсед ja aknad veel kord hoolega läbi, istus siis rahalasu kõrwale ja hakkas lugema. Luges tuletas meelde, mille eest ta selle wõi teise rahapaki saanud. See kõige suurem pakk, seda ta teadis kindlasti, oli saadud samogonni eest, mida ta kõiksugu kõlbmata kraamist keetis ja siis seebikiwiga kangust lisas. See teine vähem pakk, oli saadud jahude eest, mis ta oli jahwatanud kaerte ja kaswama-läinud rukiste segust ja siis linnas nisupüüli pähe maha müünud. Ja see pakk, selle oli ta saanud hobuse eest, mille ta ühele naabrile müünud. Hobune oli küll natuke tiisikusetõbes ja oli uue paremehe käes warsti ära kärwanud, kuid ega see siis Juhani süü polnud: üks naabrimees hoidnud hobust ja miks andis ta temale kopitama läinud heinu süüa . . . Ja sarnaseid pakke ja pakikesi oli veel palju, ning neid kõike kokku rehkendades jõudis Juhani otsusele, et veel paar sarnast õnnistusrikast aastat, ja siis on ka temagi miljonäär! . . . See sõna, oma salapärase weetlewa kõlaga nõidus Juhani waimusilme ette silmapilgu sünnitusel hulga tulewiku-pilte, üks ilusam kui teine, ja rahalasu säles, jäi ta unistelema . . .

Unistustest äratas teda äkki mingi krabin... Kohkunult wiskas Juhani enese maoli rahaluniku otsa, kuid tema ärewus oli asjata: krabitaja oli kass, kes kaema tahtis minna, kudas kakud maitsewad . . . Pahaselt kihutas Juhani kassi minema ja hakkas raha tünni tagasi lauduma.

Ähkides kikerdas ta siis tunni jällegi parsile. Selle raske tööga toime saades, jõi ta kapatäie „jõulumärga“ ühe jänuga wälja, pani piibu suitsema ja kobis ahju peale. Siin suikus ta peagi unele.

Unes nägi ta koleda wana aasta loo. Oli nagu käesolew õhtu, ta oli oma rahatünni jällegi paigale weeretanud ja wabastas nüüd aknaid katetest. Korruga koputati uksele. Juhani awas ukse ja tupp astus imeline wõõras, keda nähes Juhani äkki imelist hirmu südamesse tundis tungiwat. Wõõras sammus laua juurde ja

Demokraatlik operatsioon Uuele aastale.

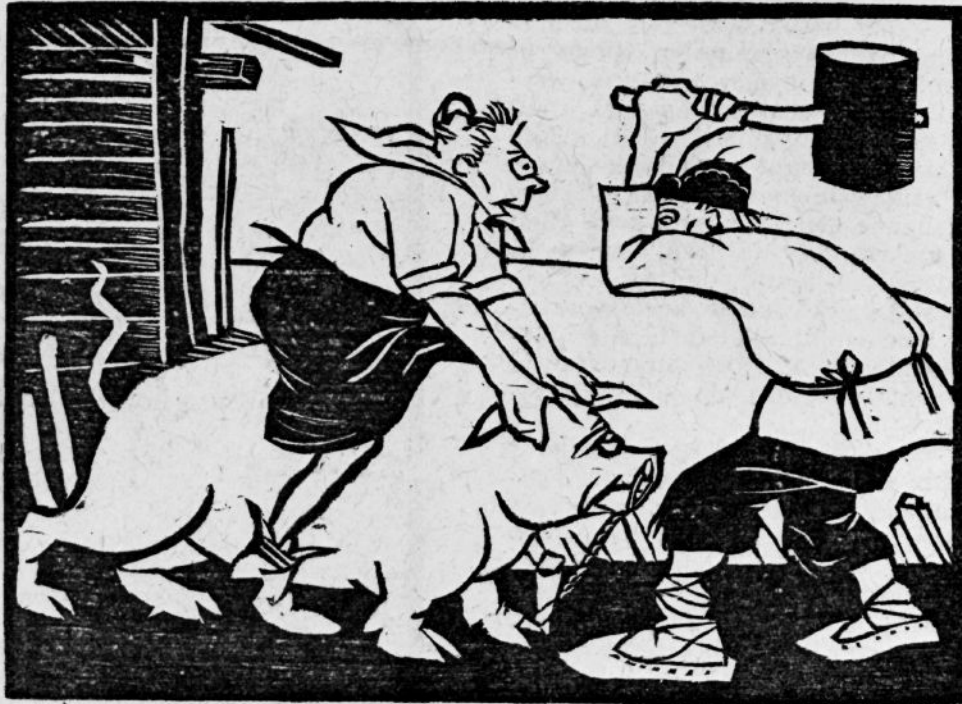
„Ära püüa, tule aga kaasa — paneme su paariks nädalaks karantiini, muidu jääwad sulle Wana aasta pahad wigurid külge!“

istus toolile, kuna Juhani, arusaamata hirmu ja õuduse mõjul otse wärisedes end ahju najale toetas.

„Olen tulnud aru nõudma sinu möödaläinud aasta tegude üle!“ sõnas wõõras, imelikult kõlawal häälel „Kõnele!“

Juhani ohkas pisut kergendatult. Kui muud polnud, sellega sai ta hakkama, pidi hakkama saama, sest alles weerandtunni eest oli ta oma aastast kokkuwõtet teinud ja leidnud, et ta selle aasta kaunis keskmiselt oli mööda saatnud: ei

Sa ei pea
(Mitte)

Waliwanem Wõmm oli suur wõimumees ja arwas, et tema isiku juures mingisugused käsud makswad ei ole, waid ta ise igasuguseid käskke wõib anda ja hakkas sellepärast Uuel aastal, mis on määratud hingamisepäewaks, siga tapma naise kaasabil.

kord waatate, kas hambad ja küüned puhtad, seate „klaweri“ stimmi, sülgate taskurätiku sisse ja lähete.

Uulitsatel elektrituled. Seltsimaja põleb walgusest. Olete juba saalis ja ligenete esimestele tooliridadele. Seltskond on wiisakas: siidis kahisewad kenad neiud ja kelmid noored daamid, kelle mehed sõjawäljal. . . . Istute. Äkki tulewad näitelawalt saali kaks isandat ja üks hakkab teisele surnud waresega pähe taguma. . . . Imelik! Aga, kõike kirjutada ei tohi ka, muidu saad weel naha peale. Ma tegin hiljuti, siin ühe suure wea: Wõru naiste palwetele järele andes, kes jumalasõna ihkawad kuulda, aga õpetajat kunagi ei näe, kirjutasin ma eelwiimases numbris loo — „Taewaliitlased“, mis minu wahekorra Wõru peenema seltskonnaga hoopis halwaks muutis ja kõik taewa ja põrguliidu sedawõrd üles ässitas, et awalik käimine uulitsal terwisele hädaohtlik on ja mina muidu ei saa, kui lasen ennast wana heeringapüti sees linna mööda ümber wedada, püssimees juures. . . . Aadete eest on paljud kannatanud. Trööstime ennast sellega. Mõnikord on ka lihtsalt arusaamatused wäikestele tülidele põhjust andnud. Wõtame näitus: hiljuti hakkas siin uus ajaleht „Wõru Teataja“ ilmuma, mida pudukaupmehed ja mustasajalised toetawad ja inspireeriwad. Et

ma noorelt hea kaswatuse olen omandanud, lasin ma selle lehe esimese külje peal ühe kuulutuse trükkida, kus ma Wõru pürgelisi terwitasin ja neile head hommikut soowisin. Selle õnetu kuulutuse pärast pandi jäädawalt minu nina ees need kodanlaste salooni ukсед kinni, kuhu ma heameelega niisuguses meeolus armastasin käia, mida tuntud luuletaja omas salmis kirjeldab:

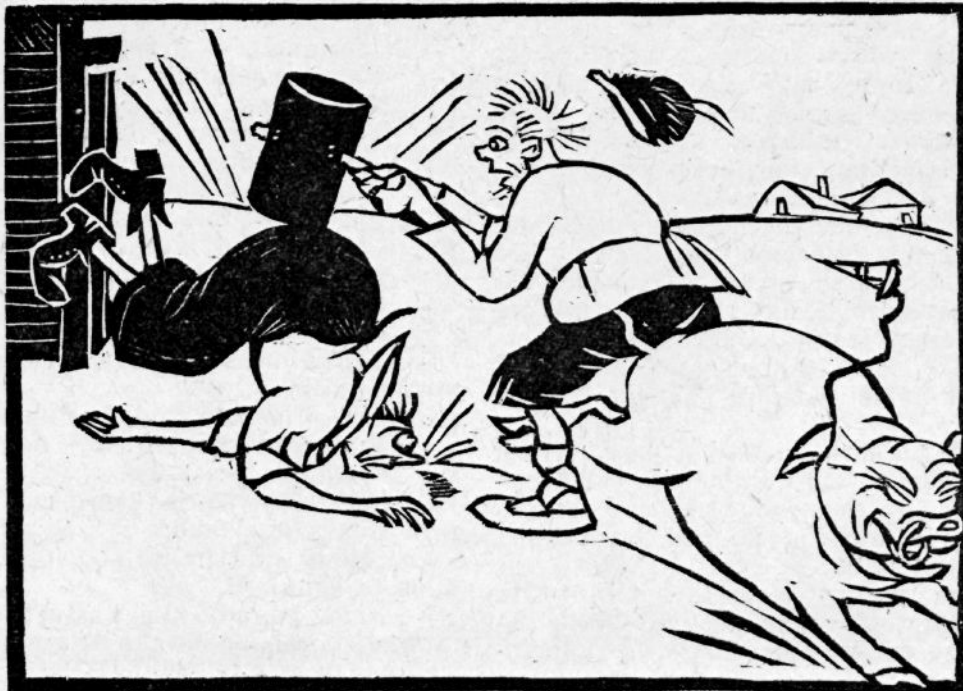
„Kui tunned tungi tulema,
Siis pead metsa minema. . . .“

Aga, ma olen natuke kõrwale kaldunud.

Olemaloodud lugu surnud waresega juhatus paar päewa tagasi ühel pidul, mis „muulaste kooli heaks“ Wõru kadakasakste poolt toime pandi. Mis on „kadakasaks“, teab igaüks ja seda seletama ma ei hakka. Ütlen ainult, kudas neid Wõrus ära wõib tunda. Ära wõib neid tunda nende Saksa keelest, mida kuulates mõnikord seltskonnas raske on omal näol tarwilikku tõsidust alal hoida. Mõni nädal tagasi, proua Sõnniku juures esteetilisel teeõhtul olles mängisin ma ajawiiteks hapu häälega klaweril sentimentaalseid Lange lookesi. Proua Sõnnik, kes oma tütre klawerimängu mulle näidata tahtis, ütles:

— Herr Baron, probieren Sie meine Tochter auch! —

mitte tapma.
mõistupilt.)

Aga... kogu see operatsioon läks hoopis teiselt!

Sai ka siis pärast poole proovitud. . . Öhtu oli lõbus, kõiksugu mängud ja naljad, nii et proua kooliskäija pojakene oma tuppa õppima minna ei tahtnud. Wiimaks ütles isa, kelle raamatukogus kenad saksakeelsed klassikalised tööd:

„Geh, mein Sohn, zu deinen wissenschaftlichen Studien, sonst wirst du bei den Examen Durchfall haben!“

Kui „Politseistunde“ ligines, hakkasid wõerad lahkuma. Raswaste silmadega proua Nabba tõstis oma „suurepäralise“ keha sohvalt üles ja läks, nagu elewant puurist wälja. Wiisakas peremees, ihkawalt tema sülдимoodi wärisewa rinna peale waadates, küsis:

„Wenn Sie wollen, Frau Nabba, können wir für sie einen Fuhrmann einladen. . .“

— Nein, danke, ich werde mit dem Fusse gehen. —

Niisugused kadakad ei tunnista ennast eestlasteks. Hoiawad ennast Eesti pidudest eemal, käiwad kirikus ainult siis, kui seal saksakeelne jutlus juhtub olewat ja kirjutawad omad nimed wäljamaa laadi, näit. : proua Sennicgue, monsieur Uib-Abu ja n. e. Arusaadaw, et niisugused isandad omi lapsi Eesti koolidesse panna ei taha, waid katsuwad ise omi koole asutada. See on neil sellepärast hõlbus, et meie kooliseaduses üks nõrk koht on, mis neile wõimaluse annab omi lapsi wäljamaalasteks teha, nimelt: kui üks

wanematest, ütleme, naine, eestlane ei ole, wõiwad lapsed „muulasteks“ nimetatud saada. Ja muulaste koolide asutamine on lubatud. Sellest puhjusemõttest wõtsid ka Wõru kadakad kinni. Et aga siin kindlate teadete järele ainult 7 juuti, 2 põrgulist, 3 sakslast ja 1½ lätlast on, otsustasid Wõru kadakad „muulaste“ arwu oma lastega suurendada. Üks, näit., andis üles, et tema naine olla prantslane (üks minu sõber hakkas ka ennast minewal aastal hispaanlaseks pidama, pärast Hispaania haiguse põdemist), teise naine oli rootslane, kolmanda — araablane, neljanda — tatarlane ja n. e. Ja, mis sa teed? Seadus on seadus. Asutused, kellesse asi puutus, pidid tunnistama. Kui siis niiwiisi tarwilik arw koolilapsi tehtud oli, peeti aru, kudas kooli heaks raha saada. Esimene mõte oli, muidugi, pidu. Ja pidu oli ka, tõepoolest suurepläraline, nagu seda juba eeskawast näha wõib, millest ma täpipealsed wäljawõtted teen:

3) Beethoven'i naljamäng „Fidelio“, ühes läbiwaatuses.

4) Rosina. ooper „Sewilla Obeneajaja“. Kuue käega klaweril.

8) Mozart. Fantasie D-moll — kahele härmoonikule arrangeerinud hra Andersson.

10) Kõne. „Kudas Greeka muinasaja kanglane Jaason kuld-jäära naha Wõru saunast ära warastas ja Hoiu-Laenu Ühisuse asjaajajaks sai“, ja weel palju muud.

Ring ümber armastuse.

Frida v. Raimann.

Järg 5.

Naeratades wõttis noormees neist kätest pahema käega kinni, mis teda aidata tahtsid, ja haaras paremaga orange oksast kinni, mille abil ta enda kergesti müüriäärele aitas.

Nüüd istusid nad üksteise kõrwal ja silmitsesid teine teist tumma igatsusega.

Akitselt torkas noorele mehele meelde, et ta ikka veel neiu käsi oma käes hoidis. See on kardetaw seisukord, eriti kui kaks kaunist sinisilma inimesele nii alandlikult-anduvalt otsa waatawad. Järsku laskis ta käed lahti ja kargas alla aeda.

„Parem kümme sammu kaugel,“ mõtles ta ohates.

Aimée oli nii ilus, kudas ta seal ülewal istus omas walges kleidis, wäikesed jalad rip-pudes müüri ääres ja kuldwalge peakene orange-puu najal, mille õied ja pungad ta otsaesist nagu pärg ümbritsesid.

„Armuline preili,“ algas kirjanik, — ta hää l kõlas ikka veel arana, — „mis käsu annate oma kõige ustawamale sulasele? Roman-tilised ajad, mil rüütlid lendawate madudega wõitlesid ja need ära häwitasid, on mööda. Ka ei oleks mina küllalt kõrgesti sündinud, et ennast tohiksin lasta teie teenistuses surnuks pista.“

Neiu waikis järjekult. Hääletumas wai-kuses oli kuulda õhtutuule kohin palmide lad-wus. Uheteroniliselt laksusid merelained wastu kaljukallast.

Ehk küll noormees kahwatanud oli ja hambad kramplikult kinni pigistas, katsus ta ometi naljatawast toonist kinni pidada.

„Jah, armuline käskija, on tarwis ütelda, meie teed, mis waewalt kokku puutusid, lähe-wad siin jälle lahku. Teie oma wiib inimkonna päiksekõrgustele, kus iluduses wõite rännata, armu andes wõi südameid murdes — kes wõib seda täna juba teada? Minu oma wiib — ei tea kuhu. Sellest pole ka midagi, ja ütelda, et sellega kellegil suurt tegemist oleks, oli liigne tõendus. Seal, kus waimud üksteisega waid-lewad, tahan ka mina tublisti kaasa wõidelda.“

Ta peatas silmapilgu, nagu oleks tal raske olnud edasi rääkida.

Siis kõneles ta katkendliselt edasi:

„Ka vielliebchenist — jah, ka temast ei wõi nüüd asja saada. Mis ma tahan, seda ma ei tohi, ja mida ma tohin, seda ma ei taha. Jah, nii see asi on. Ja nüüd ütlen ma tuhat tänu veel kõigi armsate sõnade eest, ka hea nõu eest, mind naljasurmast päästa — teate isegi millal.“ Ta katsus naerda aga ei suutnud. „Waadake, selle wõtan ma kaasa, et ma mitte liig ruttu ära ei usustaks üht wäikest, ilusat neiukest“ —

Ta wõttis põuetaskust wälja sinilillekimbu ja näitas seda neiu — talle palawal pilgul silma waadates. Siis surus ta oma huuled selle peale ja tahtis lahkuda.

„Fortunato — armsam!“

Noormees kuulis seda üsna tasakesi aga ka täitsa selgesti oma taga.

Tume werewoog löi talle näkku. Ägeda liigutusega waatas ta tagasi. Ja oli kadunud.

Neiu silmad kutsusid teda. Wäikene kar-jatus, ja ta wiibis neiu juures ning wõttis walge neiu ümbert kinni. Neiu kummardas ja pani oma walged käewarred kergesti ta kaela ümber.

Nii jäid nad — liikumata.

„Ah Aimée!“ ütles noormees — ja siis ei midagi enam.

„Ma armastan sind, Fortunato — lõpmata!“ Waewalt kuuldawasti, nagu õhk puhus see nooremehe peast üle.

Fortunato tõstis üles pea, mida ta senni neiu riides warjanud.

„Mina sind mitte — oh ei, ei sugugi!“ ütles ta sunnitult.

Kuid pilgud, mis wastust saatsid, tegid ta wististi rahuloldawaks. Sest neiu pea wajus longu ja nooremehe ja tema huuled leidsid üks-teist. Üsna õrnasti tõmbasid noortmeest neiu käed, kui ta ülewal tema kõrwal müüri istus.

Seal olid nad nüüd kitsalt üksteise kõrwal nagu kaks wäikest, abita last hoidsid üksteise ümbert kinni ja toetasid päid wastamisi.

Ah ja nüüd ei küsinud neiu enne suud-lemist mitte enam, kas ta seda ka tohib ja kas see sünnis on!

Idast ilmus sinilillewärwiline, walge Lõuna-maa õõ oma hiiglasuurte, piimwalgete tähtedega — kõik lehed lõhnasid veel kangemini kui päewal.

„Mina jään sinu juurde, kuhu sa ka iial lähed,“ ütles neiu, nagu oleks see olnud kõige lihtsam asi maailmas.

Nõksatades ajas Fortunato enda püsti, nagu oleks ta unest ärganud ja äigäs käega üle otsaesise.

„Ütlesin ma sulle siis, et ma siud armas-tan?“ sosistas ta toonitumalt. „Kui ma seda ütlesin, siis ei tohi sa seda uskuda — inimene on wahest pimestatud — tead — sellepärast ei wõi see veel tõsi olla, — oh, ei kaugeltki tõsi!“

Selleläbi, et ta ise neiu wahetewahel suudles, kaotasid ta sõnad suure osa oma usutawusest.

„Sina, mu armsam!“ wastas neiu ja naeris selle juures. Ta sõrmed silitasid õrnasti kallima kräsujukseid. „Sina ütlesid küll, et minust midagi kasu ei olla, ja see haawas mind hirm-sasti,“ kõneles ta lühikese waheaja järele edasi, „aga kui ma õige, õige palju waewa näen, siis wõin ju kõik ära õppida. Ma wõin kätte õp-pida keetmise, pesemise ja küpsetamise — ja,

waata, siis ei tarwitse sa ka iial oma saapaid puhastada — seda kõik wõin mina toimetada.“

Mis pidi Fortunato selle peale wastama? Nimelt weel, kui ta temale armas oli.

Aga Fortunato seisukord oli weel raskem — ta armastas seda neiut!

Ja ta tõstis neiu pea üles oma õlalt, kus see unustatult seisis, ja laskis ta käed lahti.

„Aimée,“ ütles ta tuksatawail huulil, „mu armas, eks ole tõsi, sa tead ju, et see ei wõi olla — iial ei tohi olla? Aimée — ei, ära waata mulle niiviisi silma, palun — muidu ma lihtsalt ei wõi — Waata, mina seisan sinust nii kaugel all; ei ma suuda sõnadega wäljendada, mis meid lahutab — siin pole sildu ega purdeid, ei midagi, ei midagi, mis meid suudaks kokku saata.“

Neiule olid need ainult tühjad sõnad.

„Wõta mind enesega ühes — ma suren ilma sinuta!“

„Ma suren,“ oli printsess hiljuti naljas ütelnud — täna oli tal sellega kibe tõsi tasa.

Ta silmad olid suureks ja mustaks läinud; walgena läikis ta nägu tähepaistel.

Ja ta sirutas käed nooremehe järele wälja.

„Aimée — sa ei tea seda ju weel nii selgesti, et see ei lähe.“ Fortunato kõneles temaga nagu lapsega. — „Mina ei wõi sind oma teadmata tulewikku kiskuda — see on wahest õõ ja hukkaminek. Minu willets elu wiibib sinu omast kaugel — lõpmata kaugel. Ja waata, ma pean seda ütleva: kui meie täna lahkume, siis — —“ sõnad tulid tal ainult waewaga suust — „noh, siis on see lahkumine igawesti!“

Sellejuures ei julenud ta neiule mitte silma waadata.

„Wõta mind enesega kaasa!“ palus neiu uuesti, aga ta silmis säras juba suur lootusetus.

„Aimée — ära piina mind!“ hüüdis noormees kui meeletu. „Tea, sinu armastus teeb mind õndsaks ja rikkaks, kuigi ma teda iial ei wõi wastu wõtta. Lase mind minna, kuni ma seda weel suudan. Ah, paha ja südametunnistuseteta oleksin ma armastusest sinu wastu, kui sa mind tagasi hoiaksid. Halasta minu peale, Aimée!“

Nüüd ei pidanud neiu teda enam.

Fortunato oli õige sõna leidnud.

Pikkamisi pööras ta oma kustunud silmad nooremehe pealt ära.

Pikkamisi wajus ta käsi.

Siis oli noormees läinud — läinud ta elust — igawesti! (Lõpp.)

Juudi tänu.

Armas Eesti sedur, sedip aga wahwast edas ja era lasep se punane mette Eesti maal, sest tema keik minu gesheft mokka panema ja minu miljoniid era natsionaliseerima. . . ja kui sinu ikskord surep, siss minu kinkip sinul iks karp eht Inglis paberess!.

Kadakasakste mobilisatsioon Wõrus.

Hans v. Kakk.

Ei ole midagi teha! Peab jälle Wõrust kirjutama. Mitte sellepärast, et ma neid teateid püüaks, ehk enese seest wägisi wäljapigistaks, waid, — et Wõru üks imelik linn on, kus ikka niisugused lood ja jandid juhtuwad, millede peale reageerimata wõimata. Ma ei saa mitte mõõda, ilma et ma Wõru publikumile tänu ei awaldaks, sest — üksi nende jantide kirjeldusega — olen ma juba 1½ paari saapaid ja ühed trikoo aluspüksid ära teeninud, see weel maharwamata, kui palju ma selle juures naernud olen. Tõepoolest, imelik linn! Mõnikord on päris rumal kirjutama hakata, arwad, et Eesti publikum ehk ei usü, et see kõik siin sündinud on, ehk jälle mõtleb, et mina Kaubanduse ja Tööstuse ministeeriumist — pidude kirjeldamise peale — patendi olen wõtnud . . . Piinlik. Teate, igalühel on oma enesearmastus. Ja . . . Aga faktid on, mis sunniwad kirjutama. Kes, kaine peaga eestlastest, näituseks, usuks niisugust lugu: õhtu on kodanlaste pidu. Walmistate ette. Olete, ütleme, elegant. Enne weel

Wana-aasta ülesleidused, mis

Juudid tuleksid mobiliseerida ja konkat wedama panna, sest neil on nii kui nii vähe teenistust ja pealegi on nad head wedajad, sest nad on harjunud rahvast ninapidi wedama.

Salawiinaajajate vastu wõitlemiseks tuleksid wiinapõletajate majade ette hirmutised üles seadida. See kohutaks wiinapõletajaid nii, et nad ise endid kohtuwõimudele üles annaksid.

ise kahju saanud, ega . . . ega ka kellelegi teisele seda teinud! . . . Ja säherdust raporti tahtis ta ka wõõrale ette kanda.

Aga imestuse ja hirmuga tundis ta, et tema keel sugugi enam käsku ei kuula ja hoopis teistsuguseid sõnu kuuldawale toob, kui ta õelda kawatsenud. . . Juhani kõrwade ees kohises, kui waesel „põminal“ põllutöökongressil, imeline, senitundmata süütundmus tekkis ta südamesse ja ikka enam longuwajuwa peaga kuulas ta omaenese poolt ettekantawat aruannet, mis lõpupoole kui raske kiwi tema küturu surus...

Kui aruanne lõppenud, tegi wõõras käega iseäralise märgi ja tuppa astus üks naine. . . Juhan tundis teda: see oli naabrusest waene lesknaine, kelle mees sõjas surma saanud ja kelle ainuke hobune sellepärast ära wõeti, et tema, Juhani, täkk lonkas ja wastu wõtta ei kõlbanud. . . Naine läks waikides nurka ja jäi sinna seisma. Tema järele tuikus sisse halastaja-õe toel haige sõdur. Ja üks hääl, mille kõla Juhani haiget tegi, kui kõige walusam piitsalööök, ütles: „See on sõdur, kes sinu mulikaraiska süües haigeks jäi. . .!“

Siis tuli sisse nalginud näoga linnalane, käes midagi hoides, mis mustem ja inetum wälja nägi, kui turbamätas Jõõpra rabast. Ja endine hääl ütles: „See on sinu wiljast walmistatud leib!“ . . . Tema järele tuli hirmsasti ülespundunud ja wiltukiskunud näoga mees. Teda nähes tarretas Juhan: see oli see mees, kes enese hiljuti tema seebikiwise samogonniga sur-

nuks joonud . . . Mehe järele tuli poolalasti naine kolme samasuguse lapsega: need olid surnu perekond, kes tema surmaga oma toitja ning katja kaotanud. Siis tuli waene popsnik, kellele Juhan hobuse müünud, ja asus eelmiste tuppatalijate kõrwale. Ja ikka weel tuli neid juurde, kuni lõpuks tuba nagu täiskiilutud sai; isegi kojas kuuldus sosistamist, ähkimist ja oigamist. . .

„Waata!“ ütles nüüd wõõras Juhani, kes hirmuga tuppatalunute peale ei julgenud waadata, waid ainult aineti üles rahatünni poole piilus, kui ootaks ta sealt endale lunastajat. „Neile kõigile oled sa möödaläinud aasta jooksul kahju teinud! . . . Missugust tasu peab sulle selle eest antama? . . .“

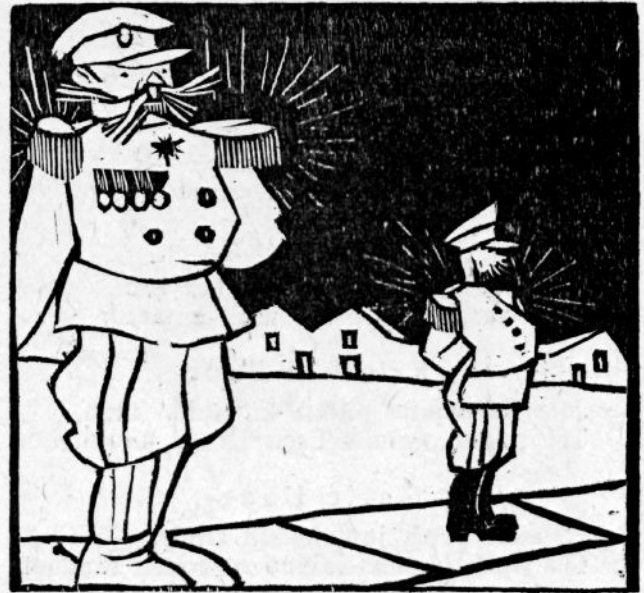
Juhan tahtis enda kaitseks midagi mõmi-seda, kuid ta ei saanud häält tehagi, sest ta tundis, kudas teda kinni wõeti ja wankrile wiisati, millel istepatjade asemel linaharjad. Keegi must mees asus kutsariks ja täie hooga läks sõit üle kiwide ja kändude, põldude ja kraawide, nii et wanker raksus. Juhan hüppas linaharjadel, kui keegi kuulus kõster weel kuulsamal kongressil ja hoigas walu pärast; kutsar aga pööras ainult pisut pead ja urises: „Ole aga tasa: see on ainult üks miljondik sellest, mis sa ära teeninud! . . .“

Tükiaegse sõidu järele jõudsid nad suure suitsunud hoone ette. Kellegi tugew käsi sasis siin Juhani karwust kinni ja wiskas ta, kui jalapalli läbi lahtise ukse sisse. Sees wõtsid teda

Uuel aastal teostada tuleksid.

Et Asutawa Kogu tööd kergendada ja komisjioonides protsentide peal olewaid seaduse projekta ellu wiia, tuleks Pika Hermani otsa seadusepilduja üles seadida, kes siis seadused wile minuti jooksul üle maa lalali pillub.

Likwideeritud Wene kindralid ja teised kuldpaguni mehed wõiksid uulitsaid walgustama hakata, siis jääks mell elektert nii palju järele, et ka elektriijaama ruumid walgustatud oleksid.

wastu salkkond samasuguseid musti karmantsi- kuid, kes kohe kibinal-kibinal ta kallale asusid ja tema riided eht „öwõimude“ wiisil wiimase hilbuni ära rekwireerisid. . . Siis hakkasid nad — Juhani soontes tarretas weri. . . kiwist nuga- gadega tema nahka nülgima! . . . Juhan kisen- das kui aia wahele pandud siga, see aga, kel neist kelmidest kõige pikema tutiga saba oli ja kes seda operatsiooni nähtawalt juhatama näis, urises ainult: „Karju aga, karju: meie wõtame sinult ainult ühe naha, kuna sina oma ligimes- telt kümme nahka wõtsid! . . .“ Kui nahk wõet- tud, kasteti Juhan mitu-mõnda korda tulisesse tõrwa ja wääwli segusse.

Juhan rökis, kui kass, kellel saba ukse wahel, ümberseisew kelmikari aga hirwitas: „Röögi aga, röögi: meie kõrwetame sind ainult wäljastpoolt natuke, kuna sina oma ligemisi pea- asjalikult seestpoolt kõrwetasid! . . .“

„Mis temaga nüüd teha?“ küsis keegi ja: „ära praadida! . . .“ kostis kohe üks kole isand, kes Juhanile weel hirmsam näis, kui uus pea- minister kõige oma deklaratsiooniga. . . Silma- pilk tiriti Juhan tule juure, mille helendas suur tulipunane pann. . . Nagu praadimiseks mää- ratud silk wisati Juhan pannile. . . ta karjatas hirmsasti ja — lendas pea alaspidi ahju pealt alla. . .“

Õnneks olid all põhud maas, nii et ta wiga ei saanud. All awas ta silmad ja wahtis siis hirmunult wõõristades ringi. Lõi siis käe selja taha: selg oli tulipalaw ja riietel tundus pea

kärsahaisu. Pikkamisi tuli talle meelde, et täna ju kaks korda leiba oli tehtud ja ahjupaas selle- pärast tulipalaw. . .

Saatuse hirwitus.

I.

Kui suurwürost Wladimir Rakweres käis, siis olid wäikese linna elanikud austawa külaskäigu pärast nii waimustatud, et marmorist mälestuse- samba tellisid, mis tulewatele põlwelele Rak- were õnne pidi kuulutama. Aga et linnale suuri kulusid ei tuleks, telliti mälestusesammas ainult põlwekõrgune. Kunstnik pidi juba kü- lalise nime marmori sisse raiuma hakkama, kui korraga ühel linnaisal mõte peast läbi sähwatas: küsime kõrge külalise enese käest, missugust mõttesalmi wõi pealkirja ta mälestuse märgile soowitab. Mõeldud, tehtud. Wladimir käskis kiwisse raiuda, et see Wene rahwa ristimist tu- hande aasta eest Kiiewis mälestab. See pea- kiri, mis austawast külaskäigust midagi ei tea- tanud, tegi küll rakwerelased nukraks, aga pa- rata polnud midagi, ta raiuti sambakese sisse. Sammas ise pandi awalikku aeda püsti, kust kõik Kondiwalu koerad läbi jooksewad. Muidugi kergitawad nad aupaklikult jalga ja ristiwad ki- wikest — Wene rahwa ristimise mälestuseks.

Kindral Tõnissonile.

Näita ikka wahel harwast'
tibal Eesti kappu, karwast.
Et ta wiskaks kähku warwast
Kümmet kanti eemal Narwast!

Teemantile.

Ei wanasõna iial kao:
„Habe, see on mehe au!“

Laipmannile.

Kunst wiska nurka, ära kisu,
saad karistuseks weel autasu!

Kristjan Raud.

Jäta Kalewpoja pildid, kunstnik Raud,
Tee parem walmis Eesti kunsti kirstulaud.

Marie Under.

O, aitab juba, jumaldatud Under —
On weidi hapuks läinud te soneti tünder!

Milli-Mallikas.

Sa oled tubli naljamees, sir Milli-Mallikas,
kui pane siiski sidemisse, sõlmi oma allikas,
sest hapnik, kui ta sealt me kõlblusjüngril kaela
woolab,
woolab;
see kohe nagu konakok end wälja sirutab ja
koolab!

„Meie Matsi“ lugejatele.

Kasukas müü turul maha,
nõua paras summa raha,
ja siis tule jookstes sa
„Meie Matsi“ tellima! Gori.

Wanasarwik.

Räime linnas ei saa wa kingsepp Oinas
iial õigel ajal kodu, sest et palju samagonniga
kauplejaid kodu tee ääres seisawad.

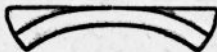
„Pea kinni“, mõtleb naene Liisu ajab räba-
lad selga, läheb „Püstoli“ wõdrastemaja ette,
kus mees sees istub, ja peidab ennast tänawa
nurga warju ära ja jääb seal niiwiisi wana Oinast
— oma meest ootama . . .

Niipea kui Oinas Liisu kohale jõuab, kar-
gab see nurga warjust wälja ja karjub kõigist
kõrist:

„Ma olen wanasarwik! . . . Tuled kohe
kaasa, wiin sind põrgusse katla kütjaks!“

„Tule siia wa kallid sugulane!“ hüüab
Oinas nähtawa rõõmuga.

„Läheme ühes, sest sinu õde on mul
naeseks!“ Jaska.

Joonas ja Kingsepp.

Saueaugu Marile oli kurg öösel kaksikud
toonud . . .

Kolme päewa pärast tuleb Männiku Miina
pudrupütiga katsikule, noori wõsukesi waatama.
Oues jookseb Saueaugu wiieaastane poisi-
jõmpikas luuawarre tarjal hobust.

Miina küsib poisikeselt:

„Noh Jukuke, teie pool on siis kaksikud
tulnud?“

„Jah, kolme päewa eest“ . . .

„Noh Jukuke ae, mis nende nimed saawad
olema?“

„Joonas ja Kingsepp!“

„Oi, oi, Jukuke, need on aga koguni ise-
äralikud nimed?“

„Jah, aga isa nimetas neid nõnda, kui ta
nende kisa kuulis ja märgi nartse nägi.

Jaska.

Sõjapäewilt.

(A lä Barbarus).

• Rood seisis üksildases Läti peres,
Kus rahwas inetuse märki kandis;
Ka piiga ainus mõru mulje andis, —
Ei õhuta ta suutnud tundeid weres:
Ta keha, nägu, hää! mull' oli wastik
Kui linna taga sibatud maastik. . .

Kord koju tulin hilja, tuju kaasas,
Mis sõprade likõrid tõstnud taewa,
Ja puhkama ma heitsin päewa waewa,
Kui õnne-laps Ilusyumi aasas.
Kuid tulemast mull' tõrkus une wirwe:
Mu liha rahuldada tahtis kirge.

Ma tikku tõmban, astun tasa nurka,
Kus piiga hõljub raskes unerahus.
Poolalasti ja higis, huuled wahus, —
Nii heitnud end ta ropult woodi urka. . .
Meelt kainestas see inetuse wanne:
Ei enam kirge tõstnud Ewa anne.

Höbelaisk.

Sõber.

Jüri: „Kuule Roman, mul on nõu naise-
meheks hakata, aga mul on walida, — rikka
lese ja piltilusa waese neiu wahel. Kuidas oleks
sinu seisukoht ses suhtes?“

Roman: „Armastus muudab waesuse
rikkuseks, ja maapealse elu paradiisiks, teeb töö
kergeks lõbuks, ilma armastuseta on kõik tühi
puru, armastus on elusool!“

Jüri: „Aitab juba, nii siis kosin waese
ja armastatud iluduse!“

Roman: „Tubli poiss oled, aga nüüd
anna mulle ruttu selle — rikka lese adress!“

Aastawahetusel.

Wana aasta (Uuele aastale): „Säh, armas pois, wõta see päästerõngas ja ujumisewest — muidu upud sa were sisse ära!“

Küsimised ja kostmised.

Mõistlik mõistab, arukas saab aru.

Kes on see Messias, keda ootawad igatsusega meie alkoholikused? Tšekinaps.

Mida kardawad meie samogonni wabrikandid hullemini kui surma ja sissetuleku maksu seadust? Kroonu wõistlust.

Mispärast pole seadus, hobustele, passid anda, seni weel teoks tehtud?

Sellepärast, et see esimene samm hobuste igusluse poole inimestega oleks olnud ja

meie senine pahempoolne walitsus kartis, et hobused endile siis täie õigusega ka walimisõigust nõudma oleks hakanud. Kuna aga igatks teab, missugune „kuldne põli“ on meie hallide parunite hobustel maatameeste hobustega wõrreldes, siis poleks tarwitsenud prohwet ollagi, et pahempoolsetele sel juhtumisel hirmsat lüüasaamist ette kuulutada — mäherdust wõimalust wististi ka walitsus ette nägi ning arwesse wõttis. . .

Mis on waluuta? Wali küsimus meie ministriherradele, mis kül waluuta peaks olema, siiski aga, nagu nad kurdawad, ka walu teeb.

sas peawad Inglis madrused pöösastes jaaniussikeste peale jahti.

Seitsmemagajapäew ristitakse ümber „seitsme magaja erakonna“ päewaks.

Juuli.

Täiskaswanutele hakatakse igal nädalal pool naela heinu andma. Wallawanemad aetakse wallakooli. Heinasaatudes magamine ilma korterikomisjoni loata keelatakse ära.

Meremeestele antakse kaks toopi merd. Wenemaa on üles ehitatud, kuid ukسد ja aknad on tegemata jäänud, sellepärast hakatakse nüüd alusmüüri sisse auke kangutama. Okkupatsiooni tegelastele tehakse mudawanne.

August.

Ausa teenistuse eest antakse see kuu August Reile autasuks. Palawus korjatakse konserwipurkidesse, et eeltulewal talwel rahwal wõtta oleks. Et bensiini ei ole, siis pannakse konka samagonkaga käima. Wigala wallawanem tunnistab Eesti riiki de jure. Ajutine walitsus wiiakse wanawara museumi. Habemekandjatelt rekwiireeritakse pool habet ja „wunts“ ära. Pikk Hermann wõetakse kaitseliitu.

September.

Mihkel Ostrat nimetab septembrikuu „mainitud kuuks“.

Huntidele antakse passid. Kõrge Kogu komisjonides keelatakse seente otsimine ära.

Ülemiste järwe wana saab mereministeriumis tähtsa koha. Kawal Hans nimetakse wälisesitajaks Põrgu wabariiki. Plikadele, kes alla kahte kuud, keelatakse meheleminemine ära. Ilma lubata ilmaletulemine keelatakse ära.

Hangeldamise wastu hakatakse patent puusulgedega wõitlema. Ametnikkude arwu kawatsetakse suurendada kahe miljoni wõrra.

Oktoober.

Lehed hakkawad langema. Kodanikkele langewad kaela igasugused sissetuleku ja wäljamineku maksulehed. Ka plikad ühes armuwiljaga langewad elupuult mõõdakäijatele kaela. Et wili lõigatud, siis on wiljapuudus suur. Tshekileiba müüakse toobiga, sest et ta muidu koos ei seisa.

Paljudel elumeestel lähewad habemed raagu ja langewad maha. Usupuhastamise pühal puhastakse inimesel usk parema elu sisse täielikult ära.

November.

Et linnawolinikud puude puuduse kõrwaldamiseks nii raskesti magawad, et auru kõik kohad täis, siis lähewad ilmad nii soojaks, nagu jaanipäewa ajal. Mardisantimiseks antakse luba. Keelatakse ainult ära ministrite näopilta maske-

tena tarwitada. Kadripäewal aetakse kõik Kadriid Kadriorgu, et nad linnas sula ei saaks teha.

Tööerakondlased ja sotsid asutawad tuulelippude wabriku. Kunstnikkudele asutakse lumehange „kunstnikkude kodu“

Detsember.

Et mitte alamatele jõululingitust teha jäetakse see kuu ära — küll te näete! Gori.

„Meie Matsi“ Uue aasta salmid.

Asutawale Kogule.

Sa ära nii palju seadusi asuta
ja komisjonidesse hapnema wiska,
sest see on, kallid majesteet, ilma kasuta
ja sealt ei tule niipea piiska.
Sa pruuli kanget aga head ja wähe,
nii et igale ühele hakkab pähe!

Walitsusele.

Ära demokraatlise mütsi asemel pane pähe omale
isewalitseja pärga
ja ära ainult töölisest tee riigipõllul künnihärga,
waid pea meeles, et ka ihne juut ja raswas
rahamees,
peawad kah sammuma wedades riigi-adra ees!

Marodöörile.

Sa oled suurte ninade nii wäga austatud suflöör,
ja wabariigi uimastaw odöö,
kuid pea meeles, et odöör wõib lahtuda,
kui p u n n pudeli pealt ära wõetaks, ja, ja, ja!

Taewaliidu papile.

Seniajani sul elu oli marjane,
Puskari jõid k a p a g a ja olid l a m b a karjane.
Lambad aga nüüd kõik hunte söödaks läewad
ja sul järele weel ainult a n e d jäewad!

Juudile.

Sa supled raha sees ja elad nagu paradiisis.
Sa ei tea, mis sõja walu, surm ja piin ja kriisis,
Ja sõdurile, oma peastjale, sa naerdes suitsu
otsa kingid
ja selle juures nagu wanapagan isegi weel tingid.
Noh, pole wiga, ehk kord tuleb aeg
kus paber-ross ka sulle lõuga pandaks
ja tuld weel peale kauba lahkesti sul antaks!

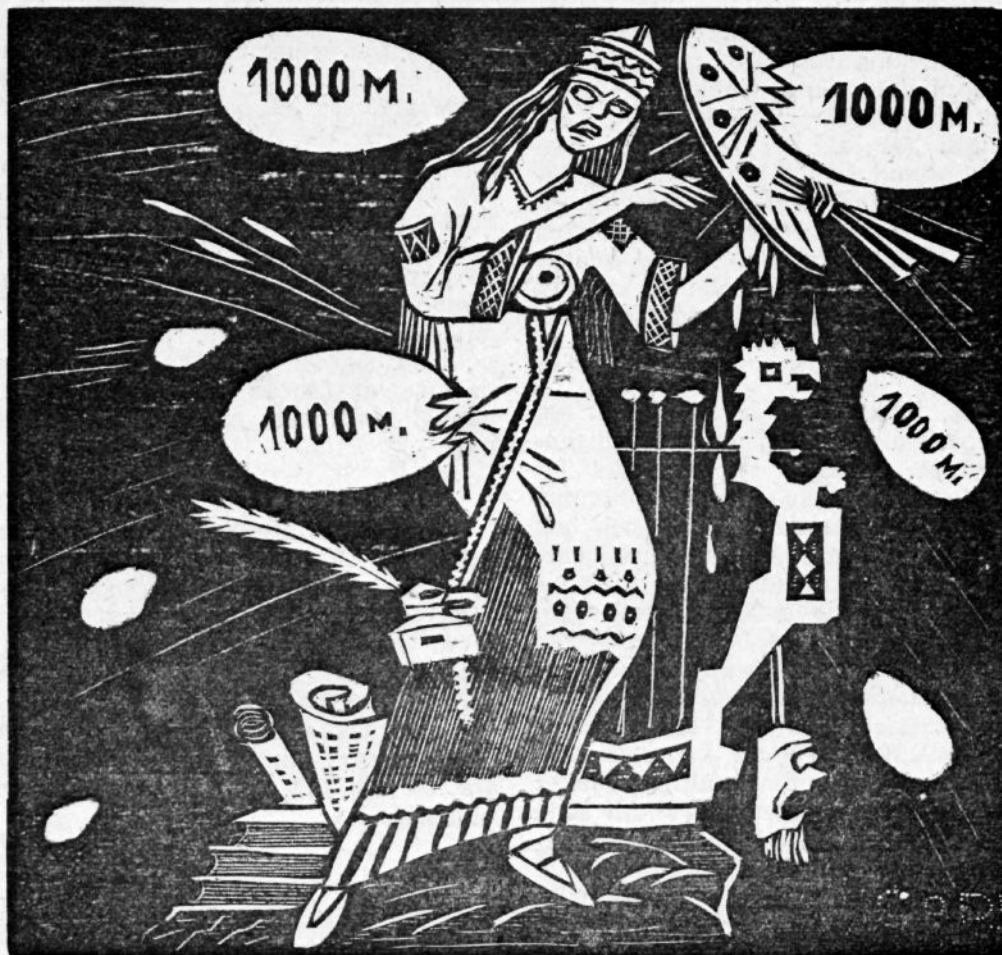
Rahwasaadikule.

Et sa ei kõiguks siia-sinna osta omal' waterpass,
ja et mõistaksid laweerida ka muretse kompass!

August Reile.

Ainult kellaga, ainult kellaga,
saab toime kogu wallaga!

Mädamunalik autasu.

Eesti kunstide Muusa. „Kogu aeg nurisesin ma ikka, et walitsus mind tähele ei pane, nüüd on ta ometi ükskord seda teinud ja ma saan seda kaua mäletama!”

Ado Birkile.

Ah, armas, kallis herra Birk
See wabariik pole Truzzi царк!

Julius Seljamaale.

Kas on sul tõesti seljas maa?
Kuid miks siis sealt wilja s' saa?

Konstantin Pätsile.

Tõest panga pirukas on parem,
kui riigi päts — ehk ta küll suurem!

Otto Strandmannile.

Waat', merel torm ja mere haigus,
Kuid rannas hea soe ja waikus!

Jaan Tõnissonile.

Sa oled tubli põllumees;
nüüd riigipõld on sinu ees!

Umbrohi kitku ülesse,
ja — wili põllu sülesse!
Kuid mitte waenuwilja, ei —
Sest raske lõigata see, oi!

Jaan Poskale.

Kui kommunist läeb näljaseks, siis herra Poska
küpsetage talle üks respublikanskaja kartoshka!

Kukkele.

Kui leiad prüghunnikust sa wahel mõne kallid
tera,
siis ära wiska seda hooletumalt ära,
sest uskuda ei wõi ju põrmugi neid juuta —
see wäike tera ongi wiimati ehk wäljamaa waluta!

Teedeminister Sakkile.

Armas teeminister Sakk,
passi tahab ehk raudne täkk?

II.

Mõisaomanik Jüri, kes mitmes asjas parunitest saksikum oli, kuulutas 1915. aasta sügisel, et ta kartulinoppijatele iialgi rohkem päewapalka ei maksa kui wiiskümmend kopikat. Suurem osa kartulid jäi tal siis lume alla, aga sellest Jüri ei hoolinud. Kuid juba Saksa okkupatsiooni ajal laskis mõisaherrakene kartulinoppijaid otsida, wiis rubla päewapalka lubades, ning tänawu olla ta ka wiisteiskümmend marka pakkunud, aga õelad tõelised olla ta kartulid wana kombe järel jälle lume alla jättnud.

III.

Wäljataguse Juhan tüdines põllutööst ära ja müüs oma päristalu põllupanga talitusel endisele sulasemehele. Saadud rahaga ostis Juhan linnas majakese ja mõtles elust lõbu tundma hakata, kui korraga ilmasõda lahti pääsis, mis teatawasti linna majaomanikkude kukru peale kõige halwemat mõju on awaldanud. Juhan kirates kuidagi wiisi edasi ja ootas paremat aega. Ta tegi wähehaawal wõlga ja lootis, et waba üüri wõtmise tulewikus kõik wõlad tasub. Kuid tema lootus ei tõdenenud. Sel aastal on Juhan oma maja wõlauskujatele jättnud ja ise rukkijahukäsikauplejaks hakanud. Tal oli ka oma jagu õnne: tema enese endise talu nüüdne omanik müüs talle kümme puuda jahu, aga ainult selle tingimisega, et Juhan wiljakoristamise ja rehepeksmise juures tööl pidi käima.

Anno 1920.

(Ettekuulutused terve aasta peale. Ettekuulutuste eest ei ole kuulutusemaksu makstud, sellepärast on need täiesti õiged).

J a a n u a r.

Jaauar ristitakse ümber Nööri kuuks. Juudid keerutawad ise omale nööri kaela. Sauna hinnad tõusewad ja sellepärast hakkabwaesem rahwas Kõrges Kogus saadikute wihtlemist pealt waatamas käima. Patutegemine keelatakse eraisikutele ära — walitsus wõtab selle oma monopoliks. Kolmekuninga päew muudetakse ümber kolmepresidenti päewaks. Eesti rahakurs tõuseb nii kõrgele, et kukk järele lennata ei jõua. Enamlased teewad punastega rahu ja hakkawad sõda kommunistidega. Wene walgekaardi kindralid lasewad omale proowid peale lüüa ja asutawad mängukaardi wabrikud. Eesti kunstnikkudele antakse tuhat marka häbiraha.

W e e b r u a r.

Weebuar ristitakse pirru kuuks ja talle antakse Mats Tõnissoni poolt 24 tunnine ajapikendus. Paljud päewaküsimused on nii põle-

wad, et nad komisjonide tulekindlatesse kappidesse peawad saama warjule pandud.

Wirus armastust otsides, põletawad paljud oma küünlad ära. Uulitsate walgustamine jäetakse ära, sest et palju tulesõõjaid on ilmunud, kes tuled ära sööwad. Kuule kaswab saba taha. Et paar saapaid üle kuue miljoni maksab, siis tehakse pastla sõitu. Teise turjal sõitmine ilma patendita keelatakse ära. Tallinna juudid kingiwad Eesti sõduritele kaks tosinat nõõpauka. Et puskerdamist lõpetada, loõdakse kõik wabariigi piirides olewad pudelid puruks. Palwetel, mis kirikus palutakse, peab kolmerublane tempelmark peal olema. Wabariigi aastapäewal lubatakse aastastele lastele meeleeawaldust toime panna. Wõinädal nimetakse seebinädalaks.

M ä r t s.

Rahwale antakse ilma palwekirjata luba paastuda. Tsheki leib hakkab paastuma. Toitlusministerium nimetakse paastuministeriumiks. Pöörpäewal pööratakse kõik asjad pahurpidi. Lumi hakkab sulama. Kewade nõuab altkäemaksu. Kõik kohad on soppa ja pori täis. Algab sogases wees kalapüüdmise. Kui kured ilmuwad, hakkawad Marid kuremariini walmistama. Et rahuingel ühes palmioksaga rahukongressil ära on söõdud, siis jääwad palmipuude pühad pidamata.

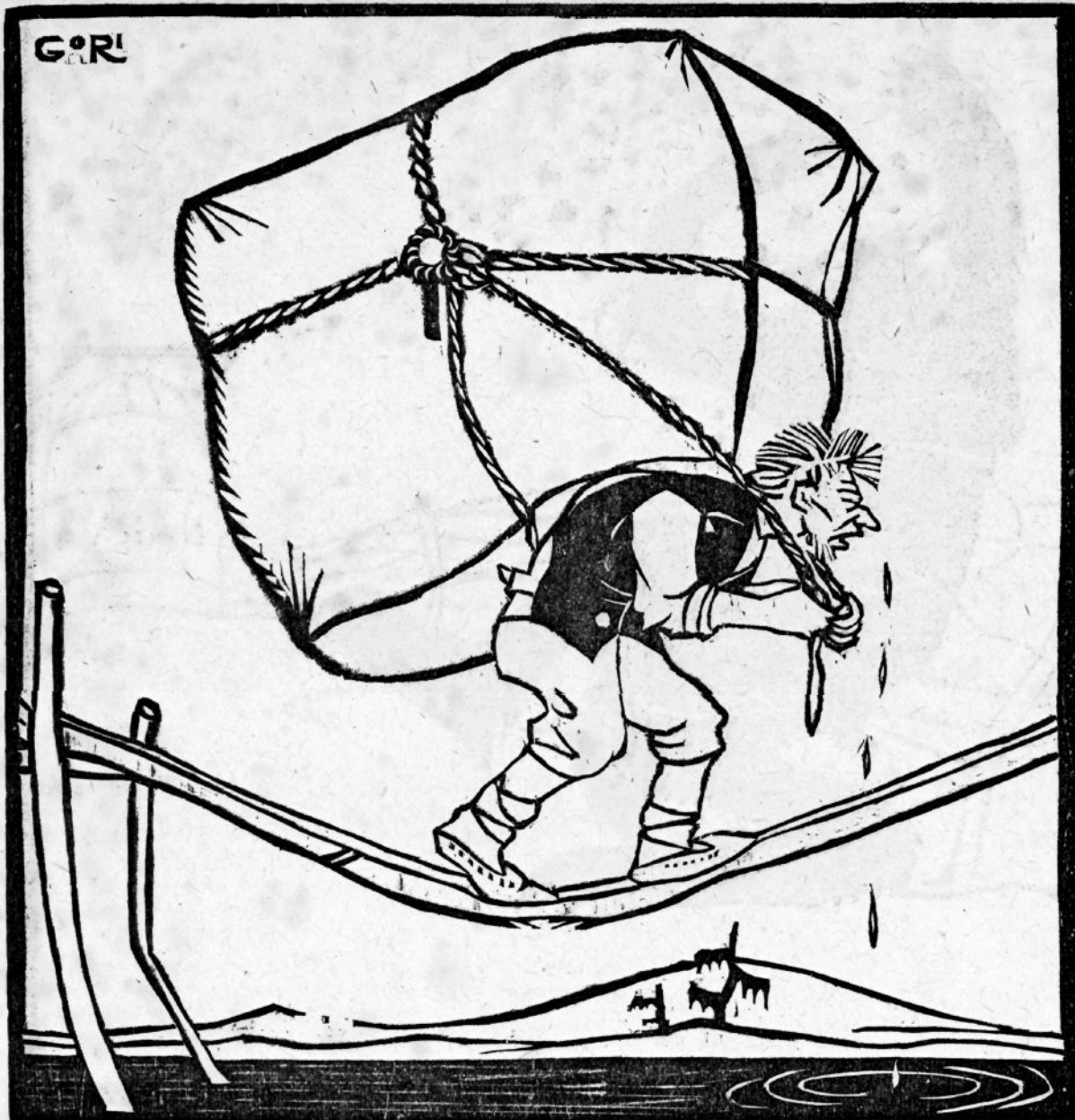
A p r i l l.

Et nii kui nii aprilli küllalt tehtud on, siis keelatakse eraisikutele aprilli tegemine ilma sellekohase lubata ära. Ilma lubata aprilli teha wõiwad ainult kaubamuretsejad ja kalendritegijad. Lihawõtte pühi nimetakse Rekwireerimise pühadeks. Munade wahetamine keelatakse ära. Mune tarwitada wõiwad ainult odamehed, teised peawad pajuwiledega leppima. Odamehed jätawad luuletamise ja hakkawad pajuwilesi walmistama. Asutawa Kogu sünnipäewal on kõik kõrtsid ja ämmaemandad kinni.

M a i.

Et tõõlisi Maiele kosja minna ei lasta, siis tootab ta igawesti wanaks tüdrukuks jääda ja seab punase wiigilehe ette. Puude puuduse pärast hakkawad hobuste sabad, ministrite habemed ja naiste ninad õitsema. Ka abielumeeste sarwed ajawad „apleerisi“. Nelipühide pühitsemine jäetakse tulewa aasta peale, kui rohkem aega, senni aga tunnistakse neid de facto. Töötatõõlistele wõetakse naised ja antakse neile sellega tööd. Ka rahwale tullakse walitsuse poolt wastu. Kui wastutulek kõnniteel on, siis ei ole muud waja kui kõrwale astuda ja mütsi kergitada, kui aga wastutulek autoga sünnib, siis ei ole waja midagi teha.

Pealiskaudne töö.

Eesti Mats: „Poole tunni jooksul tagus Asutaw Kogu mulle selle silla walmis. . . Kas ma saan aga oma eelarwete koormaga õnnelikult üle? . . .”

Juuni.

Palawusest pakatama lõõnud riigilaew tõratakse uuesti üle. Erakonnad hakkawad õngitsema. Halwa sööda pärast hakkawad õnge ainult vähjad.

Sotse nimetakse ohwerdet arakonnaks. Walged ööd tahetakse walitsuse poolt ära likvideerida, kuid inglaste pealekäimisel jäetakse nad augustikuuni wabariigi piiridesse. Et surnuaiad kõik täis, siis seatakse kirstudesse kaasüüriliste süsteem sisse.

Juudid suplewad miljonite sees. Külma dushi tegemine neile keelatakse ära. Jaanipäeval saab linn jaanuaris tellitud puud kätte ja jagab linnarahwale wälja, et igaüks wõiks jaanituld teha.

Asutawas Kogus tehakse Jaanipäewa puhul „weierwarki“ ja otsitakse paragrahwi õit. Kadakad ütlewad aga: „Minu otsip see Siina jala õis!“. Sõnajala õit otsiwad ka paljud teised ja saawad jalaga niisuguse õie kusagilt ametikohast, et kehapõllu peenar eluaeg õitseb. Piirita met-

Punakaru äpardus.

„Ai waimere, kurat! Küll olep pisikese mesilase aga neilama walusti!“

Ilmusid trükist:

1.

„Meie Matsi“ tähtraamat 1920.

2.

Lõbus näitelawa.

Monoloogid, deklamatsioonid, laulud, kupleed, kõned, westelood, soolonumbrid
iseloomukujutustest ja mitmesugused naljakad ettekanded.

Kirjutanud Aleksander Trilljärw, Eesti teatri näitleja.